

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Compostellano Archiepiscopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

lasset, ei demum in nostra presentia constituto dilectum filium Angelum Subdiaconum & Capellanum nostrum concessimus auditorem. Et quia quaedam quae contra praeribitam sententiam opponebat asseruit se coram eo probare non posse, idem Subdiaconus probationes suas recipiendas Praetensi Praeposito suoque collega commisit, nihilque coram ipsis probato, partes denuo ad ipsius Subdiaconi praesentiam redierunt. Et praedictorum Plebani & Clericorum procuratore petente praefatam sententiam confirmari, eod quod idem Presbyter in probatione defecerat objectorum, ipso autem Presbytero in contrarium asserente quod probationes suas producere coram eodem Praeposito & collega ipsius ex causa rationabili recusarat, eod quod contra mandatum suum procurator ejus convenerat in iudicem in quem non debuit convenire, Subdiaconus ipse, ad convincendam ejus astutiam, alias ei duxit inducias concedendas, infra quas probaret, si vellet, coram aliis iudicibus ea quae coram prioribus non probarat. Super quo dictus Presbyter apud Subdiaconum memoratum, proprio procuratore dimisso, recessit. Sed huiusmodi procurator, licet vellet in iudices convenire, litteras tamen accipere denegavit. Interim autem saepesato Presbytero in urbe callide latitante, procurator supradictae plebis apud Subdiaconum saepedictum diu fatigatus instabat ut procederet contra illum, sed respondente ipso quod jam esset officio suo functus, dilectus filius Alatrinus Subdiaconus & Capellanus noster denuo sibi concessus auditor a nobis citari iussit Presbyterum memoratum, eoque coram ipso minime comparente, cum nec procurator ejus saepius requisitus litteras vellet accipere deferendas ad iudices coram quibus objecta contra sententiam probarentur, praemissa nobis ex ordine recitavit. Nos autem Priori sanctae Reparatae ac M. Canonico Lucanis injunximus ut eandem sententiam, quemadmodum erat iusta, executioni mandarent. Sed idem Presbyter ex illa clausula, quemadmodum erat iusta, diffugij occasionem assumens, ad sedem apostolicam appellavit. Propter quod sententia ipsa non extitit executioni mandata. Cum autem postea coram dilecto filio G. Subdiacono & Capellano nostro ad impugnandam supradictam sententiam quaedam exhibuisset litteras venerabilis fratris nostri Episcopi Florentini, ex quibus colligi videbatur quod praedictus magister Zenobius tempore late sententiae

Tom. II.

fuerat excommunicationis sententia innodatus, litteris tamen circa tenorem atque sigillum appensum habitis manifeste suspectis, pronuntiavit Subdiaconus antedictus de consilio sapientium saepedictum Presbyterum, qui diutius super ipso negotio litigando huiusmodi litteras nunquam duxerat exhibendas, contra supradictam sententiam nullatenus ulterius audiendum, perpetuum super hoc eidem silentium imponendo. Et licet eidem Presbytero ab ipsa sententia provocanti dilectus filius S. Subdiaconus & Capellanus noster fuerit post haec concessus auditor, nunquam tamen per se aut procuratorem idoneum, expectatus diutius, comparuit coram eo. Nuper etiam, licet quidam laicus, cui pro Presbytero memorato clamanti dilectum filium Rainaldum Acolythum & Capellanum nostrum concessimus auditorem, quoddam coram eo exhibuerit instrumentum, in quo in verbo veritatis idem Presbyter fatebatur se illa corporis infirmitate gravatum quod sedem non poterat apostolicam visitare, ad defensionem tamen illius nihil aliud allegavit. Volentes igitur finem imponi huiusmodi controversiae totiens suscitatae, ne saepedictus Presbyter lucrum de tanta tergiversatione reportet, discretioni vestrae per apostolica scripta mandamus quatinus eundem Presbyterum contra dictam sententiam nullatenus audientes, sententiam ipsam appellatione remota executioni mandetis, contradictores per censuram ecclesiasticam compescentes. Datum Laterani xvi. Kalen. Decembris, anno terdecimo.

COMPOSTELLANO ARCHIEPISCOPO,

Causam quae vertebatur inter Abbatem & monachos de Lorbarano ac illultrem Reginam Tarasiam post multas commissiones tibi duximus delegandam, qui diligenter in illa procedens, eam nobis remisisti sufficienter instructam. Nos igitur utriusque partis attestacionibus & allegationibus intellectis; ita duximus sententialiter providendum, ut quia constitit nobis praefatos Abbatem & monachos per vim & metum fuisse coactos monasterium de Lorbarano deserere disponendum praedictae Reginae, quae, sicut conata fuerat ab initio, sic demum quaedam in illud monachas introduxit, quas tamquam propriam familiam ibi continet & gubernat, illis honeste remotis ab ipso, iidem Abbas & monachi reducantur in illud & restituantur ad plenum, ita quod ejus bona dilapidare

Epist. 179.
De reducendis
monialibus in
monasterium
de Lorbarano.

Qq q ij

non possint, debitis tamen ab ipsa Regina solutis quæ propter justas & moderatas expensas necessariò contraxerunt. Cùm autem plenam fuerint restitutionem adepti, quia probatum est evidentè prædictum monasterium per eosdem Abbatem & monachos multis & magnis criminibus irretitos in spiritualibus & temporalibus esse collapsum, ipsi de illo protinus excludantur, & per monasteria quæ bene sint ordinata singuli collocentur, ut & locus inquinatus ab ipsis ab eorum spurcitiis emundetur, & ipsi in locis aliis dignam agant poenitentiam pro peccatis; quatinus, hac adhibita providentia, nec libertas ecclesiastica per secularem insolentiam ancilletur, nec enormes excessus remaneant incorrecti. Monasterio denique sic vacante, si sæpèdicta Regina fervore religionis accensa voluerit illud, à debitis liberando, tam in officinis quàm aliis necessariis taliter præparare quòd conventus quadraginta monialium possit in eo secundùm statuta Cisterciensis ordinis congruè sustentari, moniales prædictæ de nostra licentia reducantur in illud, & secundùm institutiones prædicti ordinis disponantur. Alioquin per honestos monachos nigri ordinis de diversis monasteriis assumendos idem monasterium reformetur. Volentes igitur ut hæc quæ providè sunt statuta per sollicitudinem tuam fideliter impleantur, fraternitati tuæ, de qua plenam fiduciam obtinemus, per apostolica scripta præcipiendo mandamus quatinus ea sublato cujuslibet contradictionis & appellationis obstaculo facias adimpleri, contradictores, si forsitan apparuerint, sive mulieres fuerint, sive viri, per censuram ecclesiasticam compescendo. Quòd si prædicti Abbas & monachi secundùm præscriptam formam redire noluerint, tu in ceteris mandatum apostolicum prosequaris. Datum Laterani xvii. Kal. Decembris, anno tertio decimo.

NOBILI MULIERI
Blanchæ Comitissæ Campaniæ.

*Epist. 180.
Confirmatur
compositio facta
cum Rege.*

I Vltis petentium desideriis dignum est nos facilem præbere consensum, & vota quæ à rationis tramite non discordant effectu prosequente complere. Eapropter, dilecta in Christo filia, tuis justis postulationibus grato concurrentes assensu, compositionem inter te ac carissimum in Christo filium nostrum Philippum Regem Francorum illustrem super custodia nati tui, & ab ipso nato eidem Regi hominio faciendo, & quibusdam aliis articulis ini-

tam, sicut providè facta est & ab utraque parte sponte recepta & juramento firmata, & in authenticis exinde confectis plenius continetur, auctoritate apostolica confirmamus & præsentis scripti patrocinio communimus. Nulli ergo &c. nostræ confirmationis &c. Si quis autem &c. usque incursum. Datum Laterani x. Kal. Decembris, anno tertio decimo.

EPISCOPO TIBURTINO.

PER tuas nobis litteras intimasti quòd cum T. Tiburtinus civis quandam per septennium habuerit concubinam, nec prolem interim susceperit ex eadem, ac ipsa postmodum divertens ab eo, ad ipsum post non multum temporis rediisset, filium quem reversa in domum ipsius peperit, ex eo se asseruit suscepisse. Qui licet à principio dixerit illum nequaquam filium suum esse, cùm mulier illa per septennium eidem cohabitans ex eo minimè concepisset, mulieris tandem & aliorum devictus instantia, eum suum filium recognovit, Rainaldum eum nomine appellando. Cùm autem idem Rainaldus ad virilem pervenisset ætatem, ac domum Saturnellæ fororis ipsius T. frequentaret, quæ ipsum nepotem suum publicè nominabat, & Sophiam ipsius Saturnellæ filiam, cum qua quotidianam conversationem habuerat, in vinea invenisset, arravit & carnaliter cognovit eandem. Quod cùm pervenisset ad notitiam Saturnellæ, acriter increpavit urrumque; & apud se filiam retinens, supradictum R. removit à domo. Cùm autem mater ipsius Rainaldi accepisset quòd * pater ejusdem Sophiæ dicto R. graviter minabatur, in civitatis platea juravit publicè coram multis quòd Rainaldus supradictam Sophiam propinquitatis linea minimè contingebat, affirmans sub virtute præstiti juramenti se de alio quàm de supradicto T. antefatum suscepisse Rainaldum. Cùm ergo nos duxeris consulendos an mulieris assertioni standum sit in hac parte, & an memoratus R. supradictam Sophiam habere valeat in uxorem, inquisitione tibi præsentium respondemus quòd cùm idem Rainaldus, quem dicta mulier filium dicti T. primitus constanter asseruit, & ille, ipsius præcipuè devictus instantia, ipsum suum filium publicè recognovit, filius dicti T. nominatus communiter fuerit & habitus ab ambobus, ejusdem mulieris jurationi postmodum in contrarium præstitæ non est standum; cùm nimis indignum sit, juxta * legitimas san-

*Epist. 180.
Quòd cum
ecclesiasticis de
quibus pater à
matre publicè
recognovit.
Cap. Per nos
De pater.*

** In quibus
lib. vii. cap.
mali.*

** Vide l. com.*